

ÎNCHEIERE

06 iulie 2017

mun. Chișinău

Colegiul civil comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

în componență:

Președintele completului, judecătorul – Valeriu Doagă
Judecătorii – Tamara Chișca-Doneva, Ion Druță

examinând chestiunea privind admisibilitatea recursului declarat de societatea comercială „Infraservice”, societate cu răspundere limitată, împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 21 decembrie 2016,

în cauza civilă la cererea de chemare în judecată depusă de către societatea cu răspundere limitată „Linara-Audit” împotriva societății comerciale „Infraservice”, societate cu răspundere limitată cu privire la încasarea datoriei și a cheltuielilor de judecată,

c o n s t a t ă:

La 05 februarie 201, societatea cu răspundere limitată „Linara-Audit” (în continuare – „Linara-Audit” SRL) a depus cerere de chemare în judecată împotriva societății comerciale „Infraservice”, societate cu răspundere limitată (în continuare – „Infraservice” SRL) cu privire la încasarea datoriei și a cheltuielilor de judecată.

În motivarea acțiunii a invocat că, a încheiat cu „Infraservice” SRL contractul de prestări de servicii nr.8 din 01 octombrie 2014.

Menționează, că în baza facturilor fiscale și a actului de verificare, suma datoriei constituie 85000 de lei, fiind recunoscută integral de debitor prin scrisoare de garanție din 17 februarie 2015.

Reclamantul susține că din cauza neachitării datoriei, la 16 decembrie 2015 a expediat în adresa pîrîtului o somație, prin care a solicitat achitarea datoriei în termen de 7 zile de la recepționare, însă pîrîtul nu a achitat datoria.

Solicită încasarea din contul „Infraservice” SRL a datoriei în sumă de 85000 de lei, a taxei de stat în mărime de 2550 de lei și a cheltuielilor de asistență juridică.

Prin hotărîrea Judecătoriei Botanica mun. Chișinău din 30 martie 2016, s-a admis acțiunea, s-a încasat din contul „Infraservice” SRL în beneficiul „Linara-Audit” SRL suma datoriei de 85000 de lei și cheltuielile de judecată în mărime de 2550 de lei, iar în total suma de 87550 de lei.

În motivarea hotărîrii, prima instanță a constatat că prin scrisoarea de garanție din 17 februarie 2015, reprezentantul pîrîtului a confirmat datoria din acel moment de 88400 de lei (în limita sumei solicitate), pîrîtul urmînd să achite plata pentru serviciile prestate conform pct.4.1-4.2 al contractului, în ordinea prestării acestora.

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 21 decembrie 2016 s-a respins cererea de apel declarată de reprezentantul apelantei „Infraservice” SRL și s-a menținut hotărîrea primei instanțe.

La 02 februarie 2017 „Infraservice” SRL a declarat recurs împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 21 decembrie 2016, solicitînd admiterea recursului, casarea deciziei instanței de apel și hotărîrii primei instanțe, cu emiterea unei noi hotărîri de trimitere a cauzei spre rejudecare în prima instanță.

În motivarea recursului a invocat motivele de fapt ale pricinii, menționînd că instanțele inferioare nu au elucidat circumstanțele importante ale pricinii și au interpretat eronat normele de drept material.

Susține că prima instanță a examinat cauza în absența pîrîtului, iar cererea de chemare în judecată a fost expediată fără aviz recomandat, nefiind însoțită de citație și încheierea de acceptare a cererii.

Consideră, că nu a fost respectat principiul contradictorialității în prima instanță, iar instanțele inferioare au interpretat eronat dispozițiile pct. 83 alin. (7) din Hotărîrea Guvernului nr.500 din 10 septembrie 1991, nefiind aplicate prevederile art. 49 alin. (2) lit. g) din Legea privind societățile cu răspundere limitată nr. 135 din 14 iunie 2007.

Afirmă că, nu a fost verificat dacă Sandu Irina avea împuterniciri de a recunoaște datoria în sumă de 88400 de lei în lipsa acordului administratorului și a adunării generale a „Infraservice” SRL.

Potrivit art. 431 alin. (2) din Codul de procedură civilă, asupra admisibilității recursului decide un complet din 3 judecători.

În conformitate cu art. 432 din Codul de procedură civilă, părțile și alți participanți la proces sînt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

(2) Se consideră că normele de drept material au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care instanța judecătorească:

- a) nu a aplicat legea care trebuia să fie aplicată;
- b) a aplicat o lege care nu trebuia să fie aplicată;
- c) a interpretat în mod eronat legea;
- d) a aplicat în mod eronat analogia legii sau analogia dreptului.

(3) Se consideră că normele de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care:

a) pricina a fost judecată de un judecător care nu avea dreptul să participe la judecarea ei;

b) pricina a fost judecată în absența unui participant la proces căruia nu i s-a comunicat locul, data și ora ședinței de judecată;

c) în judecarea pricinii au fost încălcate regulile privind limba de desfășurare a procesului;

d) instanța a soluționat problema drepturilor unor persoane care nu au fost implicate în proces;

- e) în dosar lipsește procesul-verbal al ședinței de judecată;

f) hotărîrea a fost pronunțată cu încălcarea competenței jurisdicționale.

(4) Săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin.(3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a pricinii sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

(5) Temeiurile prevăzute la alin.(3) se iau în considerare de către instanță din oficiu și în toate cazurile.

În conformitate cu art.433 din Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care:

- a) recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin.(2), (3) și (4);
- b) recursul este declarare prevăzut la art. 434;
- c) persoana care a înaintat recursul nu este în drept să-l declare;
- d) recursul se depune în mod repetat după ce a fost examinat.

Conform art. 434 din Codul de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărîrii sau a deciziei integrale. Termenul de 2 luni este termen de decădere și nu poate fi restabilit.

Completul constată că, din materialele cauzei nu poate fi stabilit, la ce dată i s-a comunicat recurentului decizia Curții de Apel Chișinău din 21 decembrie 2016 (f.d. 95-99) pentru a determina respectarea termenului legal de declarare a recursului, însă decizia recurată a fost expediată participanților la proces prin scrisoarea nr. 1114 din 03 februarie 2017 (f.d. 100), iar recursul a fost declarat la 10 martie 2017, fapt confirmat prin amprenta sigiliului aplicată pe cererea de recurs (f.d.104-107), prin urmare calea de atac se consideră exercitată în termen.

Alegațiile invocate în recurs precum că, prima instanță a examinat cauza în absența pîrîtului, iar cererea de chemare în judecată a fost expediată fără aviz recomandat, nefiind însoțită de citație și încheierea de acceptare a cererii, nu pot fi reținute, deoarece potrivit avizului de recepție nr. DS2000193759AS (f.d.44) se atestă că „Infraservice” SRL a recepționat citația, copia acțiunii și a încheierii la 23 februarie 2016, fapt confirmat prin semnătura lui Omelcenco Alexei aplicată pe avizul menționat, or potrivit art. 102 alin. (4¹) din Codul de procedură civilă, participanții la proces înștiințați în mod legal o dată nu pot invoca necitarea lor pentru efectuarea actelor de procedură la o dată ulterioară.

Nu pot fi reținute cele invocate de recurent precum că, nu a fost respectat principiul contradictorialității în prima instanță, deoarece recurentul fiind legal citat despre data, ora și locul examinării cauzei, urma să dea dovadă de diligență și să întreprindă măsuri în vederea susținerii poziției sale în proces, or conform art. 56 alin.(1) și (3) din Codul de procedură civilă, participanții la proces sînt în drept să ia cunoștință de materialele dosarului, să facă extrase și copii de pe ele, să solicite recuzări, să prezinte probe și să participe la cercetarea lor, să pună întrebări altor participanți la proces, martorilor, experților și specialiștilor, să formuleze cereri, să reclame probe, să dea instanței explicații orale și scrise, să expună argumente și considerente asupra problemelor care apar în dezbaterile judiciare, să înainteze obiecții împotriva demersurilor, argumentelor și considerentelor celorlalți participanți, să atace actele judiciare și să-și exercite toate drepturile procedurale acordate de legislația procedurală civilă. Participanții la proces sînt obligați să se folosească cu bună-credință de drepturile lor procedurale. În cazul abuzului de aceste drepturi sau al nerespectării

obligățiilor procedurale, se aplică sancțiunile prevăzute de legislația procedurală civilă.

Mai mult, potrivit jurisprudenței CtEDO în cauza *Van Harn contra Germaniei* (cererea nr. 7557/03 din 11 septembrie 2007) Curtea a reiterat că, ține de obligația părților de a lua măsurile necesare privind protecția drepturilor sale de acces la justiție.

Nu pot fi reținute nici argumentele invocate în cererea de recurs precum că, instanțele inferioare au interpretat eronat dispozițiile pct. 83 alin. (7) din Hotărârea Guvernului nr.500 din 10 septembrie 1991, nefiind aplicate prevederile art. 49 alin. (2) lit. g) din Legea privind societățile cu răspundere limitată nr. 135 din 14 iunie 2007, deoarece hotărârea supra a fost abrogată prin Hotărârea Guvernului nr. 1144 din 19 octombrie 2007, iar potrivit facturilor fiscale datoria este solicitată pentru anul 2011-2012 și prin urmare, prevederile art. 49 alin. (2) lit. g) din Legea privind societățile cu răspundere limitată nu sunt aplicabile speței.

La fel, nu pot fi reținute argumentele recurentului precum că nu a fost verificat dacă Sandu Irina avea împuterniciri de a recunoaște datoria în sumă de 88400 de lei în lipsa acordului administratorului și a adunării generale a „Infraservice” SRL, deoarece constituie circumstanțe de fapt ce nu pot fi puse la baza recursului.

În acest sens, instanța de recurs constată că, argumentele invocate în cererea de recurs în esența lor constituie o interpretare a normelor de drept efectuată de recurent și o apreciere a probelor efectuate de acesta care nu pot fi puse la baza recursului, însă acestea au fost deja supuse examinării minuțioase și aprecierii juste de către instanțele inferioare prin prisma art. 130 și 139 din Codul de procedură civilă, în raport cu dispozițiile art. 118 din aceeași lege, fiindu-le oferite concluziile de rigoare și respectiv nu urmează a fi reiterate în ordine de recurs, iar instanțele inferioare au interpretat elocvent și au aplicat corect normele de drept incident speței.

Completul concluzionează că, din conținutul cererii de recurs nu rezultă existența unuia din temeiurile legale de recurs, deoarece recursul devolvează exclusiv circumstanțe de drept ale pricinii, iar forța atribuită unei probe sau alteia, coraportul dintre probe, suficiența probelor și concluziile făcute în urma probațiunii ar putea fi încadrate în temeiul prevăzut de art. 386 alin. (1) lit. b) din Codul de procedură civilă, aplicabil doar procedurii de apel, însă asemenea temei nu se regăsește în art. 432 din Codul de procedură civilă aplicabil recursului.

Astfel, instanța de recurs notează că, recurentul nu a invocat niciun argument plauzibil ce ar pune la îndoială legalitatea deciziei instanței de apel și hotărârii primei instanțe.

Respectiv, completul reamintește prin prisma jurisprudenței CEDO, fosta Comisie a arătat că „... art. 6 §1 al Convenției, nu impune motivarea în detaliu a unei decizii prin care o instanță de recurs, întemeindu-se pe dispoziții legale specifice, respinge recursul declarat împotriva sentinței pronunțate de o instanță inferioară, ca fiind lipsit de șanse de succes” (cauza *Rebai și alții contra Franței*, Comisia Europeană a Drepturilor Omului, 25 februarie 1995, nr.26561/1995).

Din considerentele menționate și având în vedere faptul, că instanțele inferioare au examinat pricina sub toate aspectele, au verificat și au apreciat corect probele prezentate, iar argumentele invocate în recurs nu se încadrează în temeiurile prevăzute de art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a considera recursul declarat de „Infraservice” SRL, în baza art. 433 lit. a) din Codul de procedură civilă, ca fiind inadmisibil.

În conformitate cu art. 433 lit. a) și art. 440 din Codul de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e:

Recursul declarat de societatea comercială „Infraservice”, societate cu răspundere limitată, se consideră inadmisibil.

Încheierea este irevocabilă din momentul emiterii.

Președintele completului,
judecătorul

Valeriu Doagă

Judecătorii

Tamara Chișca-Doneva

Ion Druță